

Sygn. akt IV CSK 688/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko M. K. i Z. K.
o usunięcie niezgodności w treści księgi wieczystej z rzeczywistym
stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 22 marca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki J. K. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w O., zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej, pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., a więc oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez wnoszącego skargę niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl., z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08,

niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01 niepubl., z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.).

Wywody skarżącej koncentrują się wokół oczywistego, jej zdaniem, naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 31 i 32 § 1 k.r.o. w brzmieniu sprzed nowelizacji tej ustawy dokonanej z dniem 20 stycznia 2005 roku przez ustawę z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie k.r.o. oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 162, poz. 1691) oraz art. 6 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2013.707 j.t.). Tymczasem przytaczając orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące istnienia „swoistego” domniemania faktycznego, że nabyte przez małżonków lub jednego z nich przedmioty majątkowe w czasie trwania wspólności wchodziły do majątku wspólnego, skarżąca pomija, że orzeczenia te wskazują jednocześnie, iż nabycie rzeczy do majątku odrębnego małżonka może wynikać z okoliczności faktycznych każdego indywidualnie rozpatrywanego przypadku. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy wskazał na przesłanki uzasadniające jego ocenę, że nieruchomości nabyta przez M. K. weszła do jego majątku odrębnego. Skarżąca pominęła także okoliczność o kardynalnym znaczeniu dla losów jej powództwa, a mianowicie to, że w sprawie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym sąd jest związany żądaniem pozwu (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2010 roku, III CZP 134/09, OSNC 2010, nr 10, poz.131). Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że powódka, reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, żądała wykreślenia z działu II księgi wieczystej pozwanej Z. K. i wpisanie w jej miejsce powódki oraz jej byłego męża M. K. jako właścicieli nieruchomości na prawach ustawowej wspólności małżeńskiej. Tymczasem sama powódka nie kwestionowała, że wspólność ta ustała z dniem prawomocności wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 25 sierpnia 2008 roku orzekającego rozwód ich małżeństwa, a więc z dniem 31 października 2008 roku (k. 85 akt I C [...]). W dacie orzekania o żądaniu powódki powódka i M. K. nie pozostawali więc już

w ustroju wspólności ustawowej małżeńskiej, co uniemożliwiało uwzględnienie roszczenia powódki w zgłoszonym przez nią w pozwie kształcie. Do tej kwestii, wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu Sądu Okręgowego (s. 4) jako przyczynę oddalenia powództwa skarżąca w żadnej mierze się nie odniosła. Trudno więc podzielić pogląd skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, co prowadziło do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]

jw